

רע"פ 2285/17 - ניסים ברנס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2285/17

לפני:
המבקש:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
ניסים ברנס

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 16.2.2017 בעפ"ת
36424-10-16 ועל החלטתו מיום 2.3.2017, שניתנו
על ידי כבוד השופטת נ' בכו

בשם המבקש:
בעצמו

בשם המשיבה:
עו"ד עודד ציון

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת נ' בכור) בעפ"ת 36424-10-16 מיום 16.2.2017, במסגרתו התקבל הערעור ובוטל פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופט נ' שלמה) בתיק 6004-06 מיום 23.4.2006.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ברכב ללא רשיון נהיגה בתוקף, נהיגה ללא פוליסת ביטוח ונהיגה ללא רשיון רכב בתוקף. בית משפט השלום לתעבורה הרשיע אותו בהיעדרו בביצוע העבירות, וגזר עליו 5

חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה; 5 חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה על תנאי למשך שנתיים; וקנס בסך 1,500 ש"ח. לטענת המבקש, גילה על קיומו של גזר הדין רק ביום 28.8.2016, וזמן מה לאחר מכן הגיש ערעור. בדיון שנערך בבית המשפט המחוזי ביום 16.2.2017, גרס המבקש כי הוא לא קיבל את הדוח, כי החתימה על הדוח אינה חתימתו, וכי מעולם לא החזיק את סוג הרכב שעבר את העבירה. כן הפנה המבקש למצבו הבריאותי הבעייתי ולעובדה שהוא מרצה עונש מאסר. בית המשפט המחוזי קבע כי קיימת אי התאמה ויזואלית בין חתימתו על כתב הערעור לבין החתימה על הדוח, התייחס לחלוף הזמן ממתי הדוח ולנסיבותיו האישיות של המבקש, וקבע כי אלו מצדיקות התערבות בפסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה. לפיכך, התקבל הערעור ובוטל פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה.

3. בעקבות ביטול פסק הדין, זומן המבקש לדיון בבית משפט השלום לתעבורה. המבקש שלח הודעה לבית משפט השלום לתעבורה לפיה, לשיטתו, הוא זוכה בבית המשפט המחוזי ולכן אין לקיים דיון בעניינו. בעקבות זאת, הבהיר בית משפט השלום לתעבורה כי המבקש לא זוכה וכי עליו להתייצב לדיון. חרף הדברים, המבקש לא התייצב בבית משפט השלום לתעבורה, והגיש בקשה לבית המשפט המחוזי לסגור את תיק התעבורה בעניינו, זאת על יסוד פסק הדין שניתן ביום 16.2.2017. בהחלטתו מיום 2.3.2017, הבהיר בית המשפט המחוזי כי על המבקש להביא טענותיו בבית משפט השלום לתעבורה, שם נדון עניינו.

4. בבקשתו לפניי, המבקש גורס כי נוכח פסק דינו של בית המשפט המחוזי יש מקום לקבוע כי הוא זוכה מהעבירות שיוחסו לו, ולכן אין מקום לקיים את הדיון בבית משפט השלום לתעבורה. עוד מציין המבקש את נסיבותיו האישיות – בהן גילו המתקדם, מצבו הרפואי הבעייתי והעובדה שהוא מרצה עונש מאסר. מנגד, המשיבה סבורה כי דין הבקשה להידחות. לשיטתה, הן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, הן החלטתו המאוחרת, והן החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה – כולם מורים כי על המבקש להעלות טענותיו בדיון שייערך בפני בית משפט השלום לתעבורה. לפיכך, סבורה המשיבה כי אין הצדקה למתן רשות ערעור בעניינו של המבקש.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). נוכח נסיבותיו האישיות של המבקש ונוכח חלוף הזמן ממועד גזר דינו של המבקש, הורה בית המשפט המחוזי כי עניינו של המבקש ייבחן מחדש בבית משפט השלום לתעבורה. המבקש יזכה ליומו בבית משפט השלום לתעבורה, אשר ישמע את טענותיו וישקול את מכלול השיקולים הרלוונטיים בעניינו. משכך, איני סבור כי עניינו מעורר סוגייה עקרונית או שיקולי צדק ייחודיים, המצדיקים את קבלת הבקשה.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, מתייתר גם עיכוב הדיון עליו הוריתי בהחלטתי מיום 13.3.2017.

ניתנה היום, כ"ד באדר התשע"ז (22.3.2017).

